

Optrin. Da greb hun sig med ét til Hjærtet og havde nær udstødt et Skrig. Under en Fornemmelse af Svimmelhed gik det op for hende, at disse ynkværdige Skabninger var hendes Stamme-fæller, at hvad hun her saa' for sig, var et af de mange Tog af fordrevne russiske Jøder, der det sidste halve Aar var bleven ført gennem Tyskland for ved de mosaiske Menigheders Bistand at beforders over til en uvis Fremtid i Amerika. Hun havde den hele Sommer læst i Aviserne om disse Skarer af Flygtninge, som endnu var halvvilde af Rædsel over de Skændsels-gærninger, som Pøbelen under Myndighedernes Ligegyldighed eller ligefremme Tilskyndelse havde øvet imod dem. Hun havde læst om, hvorledes man om Natten havde svedet Jødernes Huse af over Hovederne paa dem, udplyndret dem indtil den nøgne Krop, voldtaget deres Kvinder, stenet gamle Folk og slagtet Børn, saa Rendestenene havde været røde af Blod, . . . men hun havde bestandig søgt at trøste sig med, at Skildringerne maatte være overdrevne; at en saadan Umenneskelighed, begaaet ovenikøbet mod et fredeligt og flittigt Folk, var en Umulighed i Frihedens og Humanitetens Aarhundrede. Nu saa' hun her for sig Sandheden — netop saa grufuld, som den var beskrevet. Denne Dødens Stilhed, som rugede derinde over den halvmørke Sal; disse Skikkelser, der sad dér som sammenknugede over sig selv